

ליל שבת קודש פרשת האזינו שבת שובה ה'תש"ם

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סוף סי' ר"ג המדבר מהשגחה ומגדולת התפילה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), תפילה הוא בחינת השגחה למעלה מהטבע, כי הטבע מחייב כך, ותפילה משנה הטבע, והוא בחינת גדול, בחינת (דברים ד') כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו כה' אלקינו בכל קראינו אליו, כי זה גדולתינו שהשם יתברך שומע תפילותינו, ומשנה הטבע על ידי השגחתו יתברך, וכמו שכתוב (מלכים ב' ח') ספרה נא לי את הגדולות שר עשה אלישע, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מגילה כ"ז) ואלישע דעבד, ברחמי הוא דעבד, נמצא שתפילה שהיא בחינת נסים והשגחה היפוך הטבע וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עוצם מעלת וגדולת התפילה אי אפשר לתאר ולשער כלל, שהרי יש בכח התפילה לשנות הטבע ממש, כי הטבע מחייב כך, ותפילה משנה הטבע, והקדוש ברוך הוא מסר את הכח הזה לנשמות ישראל, לפעול הכל בתפילתם, ולמשול בתפילתם על טבע הבריאה, וכמו שכתוב (תהלים קי"ד) ישראל ממשלותיו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ד), ועל ידי התפילה מתגלה גדולתו יתברך בעולם, וגדולתם של ישראל, כי כשאנשי העולם רואים שינוי טבע על ידי תפילתן של ישראל, מתגלה האמונה הקדושה בעולם, כי כולם מכירים שיש בורא עולם, אחד יחיד ומיוחד, שכל הטבע בידו, ובידו לשנות הטבע כרצונו, וגם מתגלה גדולת ישראל, כי כולם רואים שהשם יתברך מסר כח זאת לישראל לפעול הכל בתפילתם, נמצא שעל ידי התפילה, מתגלה חסדו וגדולתו יתברך, עד שרואים שגם במדת אלהי"ם, שהוא מדת הדין, והוא בגימטריא הטב"ע, גם שם גנוז חסדו וגדולתו יתברך, כי מיד שיודעין שבתוך הטבע יש השגחה, אזי נמתק הדין בשורשו, ונמשכים חסדים ורחמים.

והנה כח התפילה גדולה כל כך, עד שיכול לשנות טבע האדם ממש, ואפילו אם בטבעו, הוא בעל מדות רעות ובעל תאוות רעות חס ושלום, ואינו רואה על פי הטבע שום עצה איך לשנות את טבעו הרע, אבל על ידי התפילה יכול לפעול את הכל, כי כשאדם מרבה מאד בתפילה והתבודדות אליו יתברך, ומבקש ומתחנן על נפשו שיזכה לשנות את טבעו הרע, ולצאת ממדותיו ומתאוותיו הגרועות, על ידי זה יזכה סוף כל

סוף לשנות את טבעו, ולהתהפך לאיש אחר לגמרי, וכמבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ב) על פי המשנה הניעור בלילה וכו', שעל ידי שאדם מרבה בתפילה והתבודדות מדי יום ביומו, והולך בלילה בדרך יחידי, ומבקש מלפניו יתברך לבטל כל המדות רעות והתאוות רעות, על ידי זה זוכה לבטל את כולם, עד שעולה ונכלל במחויב המציאות, היינו בו יתברך, עיין שם, ובאמת זהו שינוי הטבע הכי גדול, כי יותר קשה לשנות מדה וטבע רעה אחת, מכל השינויים שבעולם, כמו שאמרו צדיקים, שיותר קל לגמור את כל הש"ס, מלשנות מדה רעה אחת, אבל על ידי תפילה יכולים לפעול את הכל, ומי שעקשן בתפילה, ומדי יום ביומו מפציר ומתחנן מלפניו יתברך שיזכה לצאת ממדותיו ומתאוותיו המגונות, בוודאי יזכה לזה באמת, ויהיה נעשה בריה חדשה ממש, אשרי לו.

וזהו ענין שבת שובה, שאנחנו חוזרין בתשובה אליו יתברך בכח התפילה, ואנחנו מקבלים על עצמינו לשנות טבעינו הרע, ולהיות אנשים כשרים באמת, וכמו שכתוב בהפטורת השבוע (הושע י"ד) קחו עמכם דברים ושובו אל ה', ואמרו על זה חכמינו הקדושים (פסיקתא רב כהנא) איני מבקש מכם אלא דברים, כי כשאדם חזק מאד בעבודת התפילה, ומתוודה לפניו יתברך על כל עוונותיו, ומקבל על עצמו להיות איש כשר באמת, אזי בכח התפילה בעצמה, יזכה לשנות את טבעו הרע, ויזכה לתשובה שלימה באמת, ולכן אשרי מי שחזק מאד בעבודת התפילה, ומתפלל לפניו יתברך תמיד על כל דבר, הן רוחניות והן גשמיות, כי על ידי תפילתו יפעול גדולות ונוראות בעולם, ויזכה לכל טוב אמיתי ונצחי בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (דברים ל"ב) כי שם הוי"ה אקרא הבו גודל לאלהינו, ויש לומר שכל דברי רביז"ל הנ"ל מרומזים במקרא קודש זה, כי שם הוי"ה אקרא, היינו כשאני עוסק בעבודת התפילה, ואני קורא אליו יתברך לעזור לי בכל ענייני, הן ברוחניות והן בגשמיות, אזי, הבו גודל לאלהינו, אני מביא התגלות מדת "הגדולה" שהיא החסד, גם "לאלהינו" היינו לתוך השם אלהים שהוא מדת הגבורה והטב"ע, כי כולם רואים את עוצם מעלת התפילה, ואיך יכולים לשנות הטבע על ידי התפילה, ונתקדש ונתגדל כבוד שמו יתברך בכל העולם כולו, והשם יתברך יזכינו לעסוק תמיד בעבודת התפילה, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה אליו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם אמין ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת האזינו שבת שובה ה'תש"ם

בשבת קודש בבוקר, היתה שמחה לא' מאנ"ש בבית מדרשו של מוהרא"ש נ"י, ולא איסתייע מילתא לדרוש אז ברכים.

סעודה שלישית פרשת האזינו שבת שובה ה'תש"ם

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעוויץ, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' כ"ה המדבר ממעלת ההתבודדות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, ההתבודדות הוא מעלה עליונה וגדולה מן הכל, דהיינו לקבוע לו על כל פנים שעה או יותר להתבודד לבדו באיזה חדר או בשדה, ולפרש שיחתו בינו לבין קונו בטענות ואמתלאות בדברי חן ורצוי ופיוס, לבקש ולהתחנן מלפניו יתברך, שיקרבו אליו לעבודתו באמת, ותפילה ושיחה זו יהיה בלשון שמדברים בו וכו', ואת כל אשר עם לבבו ישיח ויספר לפניו יתברך, הן חרטה ותשובה על העבר, והן בקשת תחנונים לזכות להתקרב אליו יתברך מהיום ולהלאה באמת, ויזהר מאד להרגיל עצמו להתמיד מדי יום ביום שעה מיוחדת, ושאר היום יהיה בשמחה, והנהגה זו הוא גדולה במעלה מאד מאד, והוא דרך ועצה טובה מאד להתקרב אליו יתברך, כי זאת היא עצה כלליות שכולל הכל, כי על כל מה שיחסר לו בעבודת ה' או אם הוא רחוק לגמרי מכל וכל מעבודתו יתברך, על הכל יפרש שיחתו יבקש מאתו יתברך וכו', וגם יוכל לעשות לו שיחה ותפילה מזה בעצמו, ועל זה בעצמו יצעוק ויתחנן לפניו יתברך, שנתרחק כל כך, עד שאינו יכול אפילו לדבר, ויבקש מאתו יתברך רחמים ותחנונים, שיחמול עליו ויפתח פיו שיוכל לפרש שיחתו לפניו, ודע שכמה וכמה צדיקים גדולים מפורסמים סיפרו, שלא באו למדרגתם רק על ידי הנהגה זו, והמשכיל יבין מעצמו גודל מעלת הנהגה זו, העולה למעלה למעלה, והוא דבר השווה לכל נפש, מקטן ועד גדול, כי כולם יכולים לנהוג הנהגה זו, ועל ידי זה

יבואו למעלה גדולה, אשרי שיאחו בזה, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עצה זו של התבודדות, הוא עצה כללי על כל דבר שבעולם, ומי שחזק בה, יש לו עצה טובה על כל פרט ופרט של החיים, ואף פעם אינו אובר את עצמו, כי על כל מה שיחסר לו, הן ברוחניות והן בגשמיות, הוא יודע מיד שעליו לפנות רק אליו יתברך, ולבקש ולהתחנן מלפניו יתברך שימלא לו חסרונו, ויודע היטיב שכל תקוותו וישועתו תלוי רק בידו יתברך, ואפילו מי שמרגיש את עצמו חסר וריק מכל וכל, ונדמה לו שהוא רחוק מאד מן האמונה הקדושה, על זה בעצמו יכול לעשות שיחה ותפילה אליו יתברך, "רבנו של עולם, ראה כמה אני רחוק ממך עד שהאמונה כל כך חלושה אצלי, אנא ה', תחזק אותי באמונה עד שאזכה להרגיש איך אתה נמצא אתי תמיד", וכשיהיה חזק בתפילות כאלו תמיד, יזכה לבוא לאמונה שלימה, כי האמונה תולה בפה של אדם, וכמו שכתוב (תהלים פ"ט) אודיע אמונתך בפי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' מ"ד), וכן כתיב (תהלים קמ"ז) האמנתי כי אדבר, כי כל דיבור ודיבור שמדברים אליו יתברך, מכנים בו עוד חתיכה של אמונה ועוד חתיכה של אמונה, עד שזוכה לשלימות האמונה באמת, וכשארם חזק מאד בתפילה והתבודדות, אזי הוא מקיים (משלי ג') בכל דרכיך דעהו, וכן מקיים (תהלים ט"ז) שויתי הוי"ה לנגדי תמיד, כי בכל אשר עובר עליו במשך היום, תיכף ומיד הוא עושה מזה תפילה אליו יתברך, ומזכיר עצמו בו יתברך, ובוזה מקיים את רצון רביז"ל, שרצה שיהיה לנו כל היום התבודדות (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' צ"ו), כי בכל פרט ופרט של החיים הוא מבקש עזרה וסיוע ממנו יתברך, וזה בעצמו קובע בקרבו האמונה הקדושה, כיתד חזק בל תמוט, ולכן אשרי מי שעוסק תמיד בתפילה והתבודדות, ורגיל לפרש שיחתו לפניו יתברך בכל עת, כי על ידי זה יזכה להגיע אל כל טוב אמיתי ונצחי בזה ובכא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (דברים ל"ב) הוי"ה בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, ויש לומר שכל העצה הנ"ל של רביז"ל בענין מעלת ההתבודדות מרומז בפסק זה, "הוי"ה בדד ינחנו", הקדוש ברוך הוא מלמד ומדריך אותנו את הדרך של "בדד", היינו של התבודדות, כי על ידי עבודה קדושה זאת, זוכין להגיע אל כל הטובות שבכל העולמות, וכן "בדד" ראשי תיבות ב'כל ד'רכיך ד'עהו, כי על ידי שאדם מפרש שיחתו לפניו יתברך, הוא נזכר תמיד בו יתברך, וזכרונו יתברך אינו מש מלפני עיניו, בבחינת (תהלים ט"ז) שויתי הוי"ה לנגדי תמיד, ואז מאיר עליו אור האמונה, עד שמנקה את עצמו מכל שמץ של כפירות ועבודה זרה חס ושלום, שזהו "ואין עמו אל נכר", כי עבודת ההתבודדות קובע האמונה הקדושה בלבו, עד שמתבטל ממנו כל מחשבות של אל נכר, ועולה ומתדבק בדביקות אלקותו יתברך באמת.

וזהו הסוד של שבת שובה, כי על ידי שאדם מתבודד עצמו עמו יתברך בכל יום, ושופט את עצמו בכל אשר עושה אם הוא כהוגן או לא, על ידי זה זוכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, וליישר כל אורחותיו, שזהו סוד הפסוק הנ"ל (משלי ג') בכל דרכיך דעהו והוא יישר אורחותיך, כי על ידי "בדד" שהוא ב'כל ד'רכיך ד'עהו, שמתבודד עמו יתברך בכל עת, על ידי זה זוכה לקבל סיוע עליונה ליישר אורחותיו, ונתקיים בו "והוא יישר אורחותיך", שהשם יתברך עוזר לו ליישר אורחותיו, שזהו דברי הנביא בהפטרת שבת שובה (הושע י"ד) קחו עמכם דברים ושובו אל ה', שעל ידי שאדם לוקח עמו דברים בכל מקום ובכל עת, ותמיד מפרש כל שיחתו לפניו יתברך בתמימות ובפשיטות גמור, על ידי זוכה לשוב אל ה' באמת, והשם יתברך יוכינו לעסוק בתפילה והתבודדות תמיד, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

